

सोलापुरातील नामांकित डॉक्टर शिरीष वळसंगकर यांच्या आत्महत्येने समाजमन ढवळून निघाले आहे. दुसऱ्याचा जीव वाचविणारा देवमाणूस एवढा हतबल का झाला असावा की, त्याला त्याच्या जिवाचेही ओझे वाटावे? असा विचार मनात आल्याशिवाय राहत नाही.

नॅशनल क्राइम ब्युरोच्या २०२२ च्या अहवालानुसार भारतात १८ महिला व १२ पुरुष डॉक्टरांनी आत्महत्या केल्याची नोंद आहे. २०१८ ते २०२३ भारतातील स्थिती राष्ट्रीय वैद्यकीय आयोगाच्या(एनएमसी) माहितीनुसार गेल्या पाच वर्षांत १२२ वैद्यकीय विद्यार्थ्यांनी आत्महत्या केल्या आहेत. यात ६४ एमबीबीएस व ५८ पदव्युत्तर विद्यार्थी होते. या कालावधीत एक हजार २७० वैद्यकीय विद्यार्थ्यांनी अभ्यासक्रम सोडला. यात एक हजार ११७ पदव्युत्तर विद्यार्थी होते.

महाराष्ट्रातील २०१८ ते २०२३ या पाच

वर्षात १४ वैद्यकीय विद्यार्थ्यांनी आत्महत्या केल्या. यात तीन एमबीबीएस आणि ११ पदव्युत्तर विद्यार्थी होते. या कालावधीत ८५ पदव्युत्तर वैद्यकीय विद्यार्थ्यांनी अभ्यासक्रम सोडला; परंतु या आकड्यांवर विश्वास ठेवणे कठीण आहे. अनेकदा अशा घटनांची नोंद केली जात नाही.

प्रसिद्ध न्युरोलॉजिस्ट डॉ. शिरीष वळसंगकर यांनी राहत्या घरी स्वतःच्या परवानाधारक रिहॉल्व्हरने डोक्यात गोळी झाडून आत्महत्या केली. उपचारांदरम्यान त्यांचा मृत्यू झाला. त्यांच्या आत्महत्येमागे रुग्णालयातील प्रशासकीय अधिकारी महिलेचा सहभाग असल्याचे त्यांनी लिहिलेल्या चिट्ठीद्वारे उलगडा झाला आहे. अर्थात, अजून तपासात पुढे काय येते हेदेखील पाहणे गरजेचे आहे.

उच्चशिक्षित डॉक्टर, वकील, पोलिस, अधिकारी, समाजातील लोकप्रिय व्यक्तिमत्त्व, अभिनेता, खेळाडू, अभियंता अशा उच्चभू

डॉक्टरांकडे समाजाचा पाहण्याचा दृष्टिकोन हा आदरयुक्त अन् देवमाणूस. त्यांचे ज्ञान, सेवा, समर्पण, कर्तृत्व, दातृत्व यांचे अनेक उदाहरणे आपण देत असतो; परंतु हेच डॉक्टर आत्महत्येसारखा टोकाचा निर्णय घेत स्वतःला संपवितात, तेव्हा समाजाच्या हानीसह कुटुंबाचीही वाताहत होते. कारण डॉक्टरकीचे शिक्षण म्हणावे तेवढे सोपे नाही. तल्लख बुद्धिमत्ता, आकलन, आर्थिक नियोजन, प्रॅक्टिस, समाजोपयोगी कर्तृत्व, सर्वगुणसंपन्न व्यक्तिमत्त्व. एका आत्महत्येने नष्ट होऊन न भरून येणारी पोकळी निर्माण होते. प्रथितयश डॉक्टर किंवा डॉक्टरकीचे शिक्षण घेणाऱ्या विद्यार्थ्यांनी डॉक्टरांच्या मानसिक अवस्थेकडे गांभीर्याने पाहण्याची गरज आहे.

शिकलेले प्रतिष्ठित... तरीही एकटे अन् खचलेले!

समाजातील महिला-पुरुषांनी आत्महत्येसारखे पाऊल उचलण्याइतके काय कारणे असावीत, असा प्रश्न पडल्यावाचून राहत नाही. एकेवेळ गरिबी, कर्ज, कौटुंबिक समस्या, संशय, पूर्ववैमनस्य, गुन्हेगारी प्रवृत्ती, भांडणे, प्रॉपर्टी वाद, अनैतिक संबंध आदीतून केल्या जाणाऱ्या आत्महत्यांना कारणे, पार्श्वभूमी असते. त्यामुळे जीवन संपवून त्या प्रश्नांना पूर्णविराम दिला जातो.अर्थात, आत्महत्या करण्यासाठीही धाडस लागते,परंतु समाजातील उच्चभू लोकांकडे पाहिल्यावर यांना कसली चिंता असणार? आर्थिकदृष्ट्या सर्व गोष्टी भरभरून मिळाल्यावर कशासाठी धडपड करायची. ते जीवन मौजमजा करीत व्यतीत

करायचे, असा विचार या लोकांकडे पाहून येतो. डॉक्टरांसारख्या उच्चभू व्यक्तीने आत्महत्या करावी, हे खूप गंभीर आणि

प्रतिबिंब देवयानी सोनार

संवेदनशील आहे. डॉक्टरकी शिकलेले आर्थिकदृष्ट्या स्थिर, सामाजिकदृष्ट्या प्रतिष्ठित लोक आत्महत्येसारखा विचार

करतात, तेव्हा आपण त्यांच्या मानसिक अवस्थेकडे गांभीर्याने पाहणे आवश्यक ठरते. आज अनेक डॉक्टरदेखील विविध समस्यांचा सामना करताना दिसतात. सततचे काम, अचानक रुग्णांचे विविध प्रसंग, कुटुंबापासून दूर राहणे, वाढत्या अपेक्षा, वाढलेली व्यावसायिक स्पर्धा, समाजात प्रथितयश म्हणून नावारूपाला येण्याची चढाओढ, स्थैर्य आदी सर्व कारणांमुळे मानसिक आरोग्य ढासळण्याचे प्रमाण वाढते आहे.

डॉक्टर म्हटले की, सर्व परिस्थितीत खंबीर राहण्याची अपेक्षा केली जाते. त्यामुळे सतत अंघ्रायटी, डिप्रेशन अशा भावना असूनही

त्या व्यक्त करता येत नाहीत. मन मोकळे करण्यासाठी जागा नसते. इतर डॉक्टरांकडूनच डॉक्टर असून तुम्हाला कसले नैराश्य? असे बोलून अवहेलना केली जाते.

डॉक्टर म्हणजे परिपूर्ण(च) असावा, अशी अपेक्षा केली जाते. ही गोष्ट प्रत्येक शिकलेले, प्रतिष्ठित, पेशा कोणताही असो, सर्वानाच लागू होती. डॉक्टरही आजारी पडतात, हे मान्य(च) केले जात नाही. अगदी स्वतः डॉक्टरसुद्धा आपल्याला नैराश्य, मानसिक आजार असू शकतो, हे मान्य करायला, स्वीकारायला घाबरतात. मानसिक आजारावर उपचार घेणे म्हणजे कमजोरी वाटते. त्यामुळे अजूनही अनेक डॉक्टर वा इतर शिकलेले प्रतिष्ठित मदतीपासून दूर राहतात.

यासाठी मोकळेपणाची जागा निर्माण करणे, मानसिक आजारावर उपचार घेणे, उपचारक्षम स्थिती आहे हे सांगणे गरजेचे आहे. डॉक्टरांसाठी विशेष समुपदेशन आणि सपोर्ट ग्रुप सुरू करणे, कामाचे तास, ब्रेक, शिफ्ट रोटेशन यात सुधारणा करून ताण कमी करणे, असे उपाय केले जाऊ शकतात. वेळेचे नियोजन, कुटुंबातील संवादही तितकाच महत्त्वाचा आहे.

जीवन संपवणे हा निर्णय एखाद्याच्या आयुष्यातील वेदनादायक टप्पा असतो. जेव्हा एखादी व्यक्ती सततचा एकटेपणा आणि असहायतेत जगते, तेव्हा तिला मृत्यू हाच एक पर्याय सुटकेचा वाटू लागतो. म्हणून डॉक्टर असो वा शिकलेले प्रतिष्ठित, प्रत्येकाची मानसिक अवस्था समजून घेणे, ऐकून घेणे आणि साथ देणे आपल्या हातात आहे.

कांदा हा पाकिस्तान बॉर्डर किंवा कर्नाटक सीमाप्रश्नासारखा गहन विषय होत आहे. खरे बोलायचे तर कृषिमंत्री माणिकराव कोकाटे मंत्री झाल्यानंतर काहींच्या मते वारं-वार वादग्रस्त बोलले, पण ते खरे होते तेच बोलले. शेतकरी एखाद्या पिकाला दर वाढला तर तेच पीक घेतात. उत्पादन जास्त मागणी कमी झाल्यावर दर कोसळतात. हेच कांद्याबाबत बोलले होते. माझ्यासह अनेकांच्या मते त्यात काहीच चूक नव्हती.

पूर्वी लहान मोठेने पाणी भरणारा शेतकरी कांदा लावत असे व बैलगाडीवर थोडा थोडा कांदा मार्केटला विकत असे, तेव्हा दर खूप वाढत नव्हते व कोसळतपण नव्हते. कधीतरी कांदा अचानक महाग झाला व कांदा बस दुसरे पीकच नाही, अशी मानसिकता तयार झाली व दहा-वीस गुंठे लागला जाणारा कांदा पन्नास-शंभर एकर म्हणजे पाणी असेल तर १० टक्के क्षेत्रात कांदा. गहू, तांदूळ रेशनचा खाणार. बाजरी विकतची खाणार, पण सर्वत्र कांदाच लावणार. मोठमोठ्या स्वतःच्या चाळी, व्यापाऱ्यांचे शेड नाफेडसह सरकारी कांदा साठवायची व्यवस्था, मग काय कांदाच कांदा. निसर्ग कोपला व कांदा खराब झाला तरच बरा दर मिळू लागला व मस्त पीक आल्यावर दर कोसळतात. फार पूर्वी म्हणजे ३० वर्षांपूर्वी लासलगाव हेच मुख्य मार्केट होते. तेथील चांगले-वाईट अनुभव आठवल्यावर कांदा शाप व वरदानच ठरतो. हळूहळू कांद्याची गोडी वाढत गेली. क्षेत्र वाढत गेले. अगदी स्वस्तात जाणाऱ्या कांद्याने शेतकऱ्यांच्या डोळ्यांत पाणी आणले.

कांद्याला योग्य दर मिळावा, यासाठी शरद जोशी नावाचे वादळ अवतरले. या वादळाने शेतकरी खडबडून जागे केले. शरद जोशी, माधवराव मोरे, प्रल्हाद पाटील कऱ्हाड, राजू शेठ्ठी, अनिल गोटे, रामचंद्रबापू पाटील, नरेंद्र अहिरे यांसारखे हजारो नेते शेतकरी संघटनेत कार्यरत झाले. रस्ता रोको, रेल रोको सर्वच यशस्वी होत गेले व तेव्हाच एकाधिकांशाहीच्या काँग्रेसला हादरे बसायला सुरुवात झाली व सरकार कांद्याची दखल घेऊ लागले, पण

कांदा कधी शाप, कधी वरदान !

याचा फायदा राजकीय लोकांनीच घेतला. हळूहळू चळवळ थांबली व परत शेतकरी वाऱ्यावर झाले. अनेक नेत्यांनी शरद जोशींची संघटना तोडून स्वतःची संघटना काढली. हेवेदावे सुरू झाले. शेतकऱ्यांच्या ताकदीचे तुकडे झाले व परत जैसे थे सुरू झाले. राजू शेठ्ठी राजकारणात आले, तसेच सदाभाऊ खोतपण आमदार, मंत्री होताहोता शेतकरी बाजूला पडला.

पूर्वी लासलगावला आठ-दहा दिवस मुकाम करून कांदा विकवा लागत होता. त्या दिवसांत शेतकरी कांदा सांभाळून लिलावाच्या नंबरची वाट बघत असत. आंधोळ नाही.

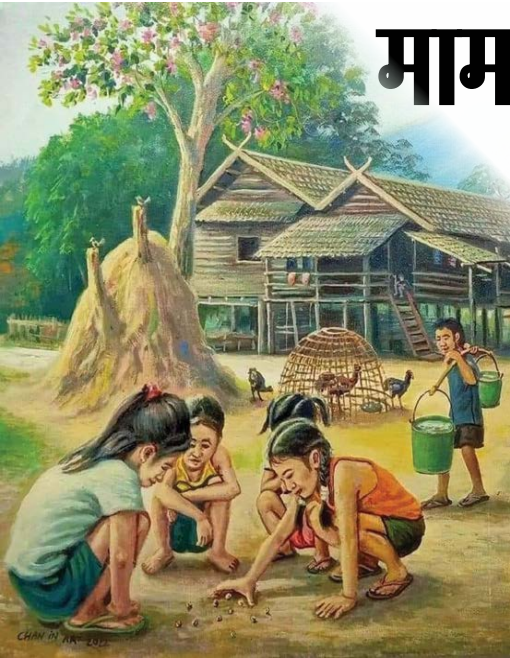

मनातलं अशोक थोरात लखमापूर (बागलाण) ७५८८०४०३६३

कसेतरी दोन घास खायचे व मार्केटच्या घुळती रात्रंदिवस थांबायचे व लिलावानंतर हाती भोपळा, असे अनेक वेळा घडत होते. पण अशा घटना घडून कांद्याप्रेम कमी झाले नाही. हळूहळू निसर्गाने झटके धावला सुरुवात केली. आता अचानक भाव वाढतात व हळूहळू कोसळतात. नाशवंत माल असल्याने हमीभाव देणे अवघडच आहे. तरी पाच वर्षांची सरासरी काढल्यावर एकर हिशेब करता चांगला पैसा मिळतो, पण भाव वाढले ते बोलायचे नाही,

व लोकसभेत भाजपाला फटका बसला विधान सभेत कांद्याला प्रचंड दर लाडक्या बहिणी, पीक विम्याचे पैसे मग भाजपा शंभर नंबरी सोनं समजून मतांचा पाऊस पाडला व पाशवी बहुमत मिळून लोकसभेत विमानात बसलेले आघाडीतील पक्ष जोरात आपटले.

कांद्याचा खेळ सोपा नाही. सरकारी कांदा खरेदीत हात मारल्याने जेलवारी भोगलेले अनेक आहेत. वसाकावर शरद पवार केंद्रात कृषिमंत्री असताना त्यांना कांदा प्रसाद मिळाला होता. अशा अनेक गमतीजमती कांद्यापुराणात आहेत. यावर्षी खरीप, रब्बी, उन्हाळी तिन्ही वेळच्या कांद्यात उत्पादनात कमालीची घट झाली. रब्बीत दर मिळाल्याने कसर भरून निघाली, पण उन्हाळी कांद्यासाठी दोन वेळा बियाणे घ्यावे लागले. पहिले पावसाने संपवले. दुसरे लेट झाले व उत्पादनात प्रचंड घट झाली. सरासरी एकरात दोनशे क्विंटल कांदा निघतो, पण यावर्षी सरासरी शंभरच क्विंटल एकरी आला. म्हणजे लाखाचा कांदा व वाढत्या मजुरीमुळे सत्तर हजार रुपये खर्च. एवढ्या मेहनतीतून एकरी तीस हजार रुपये म्हणजे मोठा फटकाच. आता यंदाचा खतराचक उन्हाळा व कांदा लेट निघाला. चाळीत टिकतो का नाही हेही अवघडच आहे. नाफेड कांदा खरेदीत सरकारी व राजकीय दलाल प्रचंड हात मारतात, हे सर्वांच्या लक्षात आले आहे. सरकारी खरेदी मार्केटमध्ये व्यापाऱ्यांप्रमाणे व्हावी, ही शेतकऱ्यांची रास्त अपेक्षा आहे.

मामाचं गाव...

मुलांना सहज विचारले की, सुट्टी लागणार, मग तुम्ही कुठे जाणार? तर मुलांचे उतर येत असे मामाच्या गावाला. उन्हाळी सुट्टी लागली की, मामाच्या गावाला जायचे वेध लागायचे. मला एक गाणे आठवते..

झुक झुक झुक आगीनगाडी धुरांच्या रेणा हवते सोडी पळती झाडे पाह्या मामाच्या गावाला जाऊया..'

ही कविता शाळंना सुट्टी लागली की प्रत्येक मुलांना आठवते. मुले लगेच मामाचे गाव गाठायचे.

मामाच्या घरीआजी, आजोबा, मावशी, बहिणी, भावंडे, आत्या, जावा, दाजी सारा गोतावळा गोळा व्हायचा.

त्यामुळे सर्वांना याचे खूप कुतूहल असायचे. ग्रामीण भागामध्ये असणाऱ्या चौसोपी वाड्यामध्ये, पडवीत, मोठमोठ्या घरांमध्ये नातेवाईकांनी एकर जमणे आणि विशेषतः बच्चेमंडळींनी सुट्टीच्या निमित्ताने भरपूर दंगा करणे, धिंगाणा, गाणी हे सुट्टीचे मुख्य आकर्षण होते. आपल्या कुटुंबातील विविध नातेवाईकांची,नातेसंबंधांची, भावंडांची ओळख होणे, त्यांच्या स्वभावांचा परिचय, प्रेम, आत्मीयता, माया, ओढ याची अनोखी अनुभूती होत होती.

ग्रामीण जीवन पद्धतीचा परिचय होणे, गावातील मंदिरे, देऊळ, बागा, शेते, डोंगर यातून भटकणे, रामनेवा असणारी फळे आंबे, चिंचा, उसाचा रस, करवंदे, टरबूज, खरबूज खाणे.

त्याचप्रमाणे ग्रामीण खेळ खेळणे. लपाळपी, आबाधाबी, लंगडी, गोठ्या खेळणे, कबड्डी, विंचवाची नांगी, अम्पल-चप्पल,

राजा-राणी, सूरपांख्या, आट्यापाट्या, कोया खेळणे, गजगे खेळणे, ताईचा रमाल हवला ओळखा पाहू? सागरगोटे, पते, कॅरम, भेंड्या, गाणी, बैठे खेळ, बैलगाडीत बसून फिरावे-हिंडावे, पोहणे, वासरासोबत खेळणे, अंगणामध्ये रात्रभर आजी-आजोबांशी गप्पा मारणे, गोष्टी, अभंग, आरती, बाहेर झोपून तारे मोजणे यांसारख्या कितीतरी प्रकारांनी सुट्टीचा मनमुराद आनंद घेतला जात होता. आजीने फरताळ व शिकाळ्यामध्ये ठेवलेल्या दही, दूध, लोणचे इत्यादी जपून ठेवलेल्या खाऊची मजा तर औरच असायची.

जो तो एकमेकाशी प्रेमाने, जिव्हाळ्याने, एकोप्याने वागत होता. धार्मिक संस्कार, प्रेमळपणा, धीटपणा मामाच्या घरात सर्वांमुळे मिळत होता. लहान मुलांवर अप्रत्यक्षरीत्या विविध प्रकारचे चांगले संस्कार होताना दिसत होते.त्यामुळेच मामाचे गाव संस्काराचे माहेरघर असायचे.

आई-वाईलां व्यतिरिक्त आपली काळजी घेणारे, आपल्याला आधार देणारे, आपल्याशी सुरक्षित भावनेने वागणारे, आपला आत्मविश्वास वाढवणारे नातेवाईक आहेत म्हणून जीवन मनमोकळे जगण्याची कला मुलांमध्ये रुजत होती.

दृष्टिक्षेप ▶ **वाताजी नाईकवाडी** ९९२२७६४३५०

हल्ली विभक्त कुटुंबपद्धतीमुळे, नोकरी व व्यवसायामुळे नातेसंबंध आकुंचन पावल्यामुळे बरेच नाती संकुचित झाली आहेत. मी व माझे कुटुंब याच्या नादातच आपला सगळा जीवनातील आनंद घालवून बसलेलो आहोत. शहरी व गतिमान जीवनामुळे मुलांचे बालपण नष्ट होत आहे. मुलांचा मानसिक, भावनिक व शारीरिक

विकासाचा कॉडमारा होत आहे.आई-वडिलांना वेळ नाही, भावंडं नाही, मित्र नाहीत, ओळखीचे नाही. अशा वेळेस सतत एक असुरक्षिततेची व एकटेपणाची भावना त्यांच्या मनात सतावते. त्याचा दुष्परिणाम आपणाला मुले व्यसनाधीनकडे जाताना दिसत आहे. यामुळेच कितीतरी भयानक घटना आपण पाहत असतो. त्यामुळे मुलांतील सुसंस्कार कमी होताना आपण पाहतो. मुले मामाच्या गावाला जाण्यापेक्षा विविध ठिकाणी फिरायला जाणे, मोबाईल, टीव्ही, संगणक, गेम्स यातच गुंतले असल्यामुळे मामाचे गाव फक्त गाम्थ्यातच राहिले आहे.

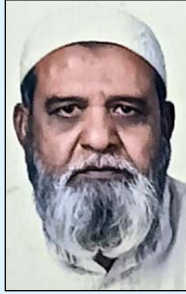
शेवटी मला सांगावे वाटते, आपण परत एकदा 'न्तोबल टू लोकल' जीवन जगण्याचा संकल्प करूया. इंटरनेटच्या आभासी जीवनापेक्षाही आपलं ग्रामीण भागातील जीवनमान उंच होते, हे दाखवूया.

महत्त्वाचे ▶▶▶▶

वाढत्या तापमानामुळे शीतपेयांना पसंती
लासलगाव : वार्ताहर गेल्या काही दिवसांपासून शहरात तापमानाचा पारा कमालीचा वाढल्याने लासलगावकर हेराण झाले आहेत. वाढलेल्या तापमानापासून बचावासाठी व घशाला थंडावा मिळण्यासाठी विविध प्रकारच्या शीतपेयांना पसंती दिली जात आहे. त्यामुळे त्यांना मागणी वाढली आहे. येथील मेन रोडसह शहरातील विविध भागांत रसवंतिगृह, ज्यूस बार, लिंबू सरबत, लस्सी, मट्ठा, सोडा, आइस्क्रीम पार्लर आदी शीतपेयांच्या दुकानांत गर्दी दिसते. उसाचा रस व लिंबू सरबत शरीराला पोषक असल्याने नागरिक त्यास अधिक पसंती देत आहेत. उसाच्या रसाच्या तुलनेत गल्लीबोळातील बच्चेकंपनी बर्फाच्या गोळ्याला, तर महाविद्यालयीन तरुण लेमन सोडा, जिंरा सोडा, स्ट्रिंग पेय आदींना अधिक पसंती देत आहेत. दरम्यान, उन्हाचा कडाका वाढल्याने उष्माघातासारख्या समस्या निर्माण होऊ शकतात, हे लक्षात घेऊन नागरिकांनी आरोग्याची काळजी घेताना सैल, हलके, सुती कपडे परिधान करावेत. हलका आहार घ्यावा. फळे खावीत. पुरेसे पाणी प्यावे. उन्हापासून बचाव करण्यासाठी गॉगल, छत्री, टोपी घालूनच घराबाहेर पडावे, असे आवाहन आरोग्य विभागाने केले आहे.

हज यात्रेनिमित्त अनिस तांबोळींचा सत्कार

लासलगाव : वार्ताहर येथील भूमिपुत्र अनिस हाजी रमजू तांबोळी रविवारी (ता. ४) मुस्लिम धर्मीयांच्या पवित्र अशा हज यात्रेला मक्का व मदिना येथे विमानाने खाना होणार आहेत. त्यानिमित्त त्यांचा येथे मुस्लिम समाजातर्फे सत्कार करण्यात आला. त्यांना हज यात्रेसाठी शुभेच्छा देण्यात आल्या. अनिस तांबोळी यांचे वडील मरहूम हाजी रमजू बाबा तांबोळी यांनी

१९८५ मध्ये हज यात्रा केली होती. यावर्षी त्यांचे पुत्र अनिस तांबोळी हज यात्रेला जाणार आहेत. प्रदेश राष्ट्रवादी काँग्रेस अल्पसंख्याक विभागाचे संघटक सचिव युनूस तांबोळी यांचे अनिस तांबोळी धाकटे बंधू आहेत. यंदा भारतातून एक लाख ७५ हजार मुस्लिमबांधव हज यात्रेसाठी जाणार आहेत. हज यात्रा ४ ते ९ जूनदरम्यान होण्याची शक्यता आहे.

क. का. वाघ महाविद्यालयात ध्वजारोहण
पिंपळगाव बसवंत : मराठा विद्या प्रसारक समाज संस्थेच्या पिंपळ-गाव बसवंत येथील कर्मवीर काकासाहेब वाघ कला, विज्ञान आणि वाणिज्य महाविद्यालयात महाराष्ट्र दिन उत्साहात झाला. प्रा. (डॉ.) सुरेश जाधव यांच्या हस्ते ध्वजारोहण करण्यात आले. यावेळी स्थ-ानिक व्यवस्थापन समिती अध्यक्ष प्रा. रवींद्र मोरे, पुंडलिक निरगुडे, भीमराव मोरे, जयवंत निरगुडे, उपप्राचार्य प्रा. दिलीप माळोडे, प्रा. हेमंत पाटील, स्थानिक व्यवस्थापन समिती सदस्य उपस्थित होते. प्रा. रवींद्र मोरे यांनी महाराष्ट्र व कामगार दिनाच्या शुभेच्छा दिल्या.

एचएएल हायस्कूलमध्ये देशभक्तिपर गीते ओझर : येथील एचएएल हायस्कूल(मराठी माध्यम)मध्ये महाराष्ट्र व कामगार दिन उत्साहात झाला. मुख्याध्यापक एस. पी. मैन व कनिष्ठ लिपिक पवार यांच्या हस्ते ध्वजारोहण करण्यात आले. विद्यार्थ्यांनी राष्ट्रगीत व राज्यगीत म्हटले. नीलम मॉडे यांनी देशभक्तिपर गीत सादर केले. मानसी पवारने मनोगत व्यक्त केले. मुख्याध्यापक मैन यांनी महाराष्ट्र दिनाविषयी माहिती दिली. मॉडे यांनी सूत्रसंचालन केले. एस. एन. कर्पे यांनी आभार मानले. याप्रसंगी शिक्षक, कर्मचारी व विद्यार्थी उपस्थित होते.

येवला येथील आत्मा मालिक गुरुकुलात महाराष्ट्र दिन

येवला : प्रतिनिधी

येथील विश्वात्मक जंगली महाराज आश्रम ट्रस्ट कोकमठाण संचालित आत्मा मालिक इंग्लिश मीडियम गुरुकुल येथे महाराष्ट्र दिन व कामगार दिन उत्साहात साजरा करण्यात आला.

यावेळी उपाध्यक्ष हेमंत शाह, प्राचार्य तुषार कापसे व संत चरणदास महाराज यांच्या हस्ते प्रतिमापूजन करण्यात आले

आणि राष्ट्रीय गीताने कार्यक्रमाची सुरुवात आली. सूत्रसंचालन सोनाली घोडके यांनी केले. कामगार दिन व महाराष्ट्र दिन याविषयी मोनाली सोनवणे यांनी माहिती सांगितली. उपाध्यक्ष हेमंत शाह यांनी सर्वाना महाराष्ट्र दिन व कामगार दिनाच्या शुभेच्छा दिल्या. तुषार कापसे यांनी याप्रसंगी मनोगत व्यक्त केले. भाग्यश्री खानापुरे यांनी आभार मानले.

नांदगाव तालुक्यात पाणीटंचाईचे चटके

१४ गावे, ५३ वाड्या-वस्त्यांना १५ टँकरद्वारे पुरवठा

नांदगाव : महेंद्र पगार

नांदगाव तालुक्याला दुष्काळाच्या झळा जाणवण्यास सुरुवात झाली आहे. पाणीटंचाईचे चटके बसू लागले आहेत. तालुक्यातील १४ गावे, ५३ वाड्या-वस्त्यांना १५ टँकरने ३१ फेऱ्यांच्या माध्यमातून पाणीपुरवठा केला जात आहे. आठ गावांतील एकूण खाजगी मालकीच्या असलेल्या १३ विहिरी अधिग्रहीत केल्या आहेत. अन्य गावांना नाया-साक्या धरणातून पाणीपुरवठा केला जात आहे.

तालुक्यातील बाणगाव बुद्रुक, गोंडेगाव, जवळकी, खिडी, बोलठाण, मल्हारवाडी, मोरव्हर, वडाळी बुद्रुक, करी, अनकवाडे,

घोटाणे खुर्द, बेजगाव, टाकळी खुर्द, बाणगाव खुर्द, अशा १४ गावांना, तसेच सुमारे ५३ वाड्या-वस्त्यांना टँकरद्वारे पाणीपुरवठा सुरू आहे. पंधरा गावांत पाण्याचे टँकर सुरू करून पाणीपुरवठा करावा, यासाठी नवीन प्रस्ताव पंचायत समितीकडे प्राप्त झाले आहेत,

अशी माहिती पंचायत समितीचे प्रभारी गटविकास अधिकारी संदीप दळवी यांनी दिली.

सटाणे, माळेगाव (क), पानेवाडी, नवसारी, क्रांतीनगर, जळगाव बुद्रुक, सोयगाव, हिरैनगर, भवरी, बोयेगाव, धनेर, दहेगाव, लक्ष्मीनगर, टाकळी

टँकर मंजूरीसाठी गावांचे प्रस्ताव : सटाणे, माळेगाव (क), पानेवाडी, नवसारी, क्रांतीनगर, जळगाव बुद्रुक, सोयगाव, हिरैनगर, भवरी, बोयेगाव, धनेर, दहेगाव, लक्ष्मीनगर, टाकळी बुद्रुक.

विहिरी अधिग्रहीत केलेली गावे व कंसात विहिरींची संख्या : क्रांतीनगर (१), फुलेनगर (१), बोलठाण (३), चिंचविहोर (२), पळाशी (१), जातेगाव (२), लोढरे (२), एकवही (१).

शेतकरी हिताचे निर्णय अन् व्यापक कामगिरी मुख्यमंत्र्यांच्या शंभर दिवसांच्या चाचणीत कृषी विभाग तिसरा

सिन्नर : प्रतिनिधी

सर्व विभागांसाठी १०० दिवसांचा घोरणात्मक कार्यक्रम हाती घेतला होता. मुख्यमंत्र्यांच्या या चाचणीत कृषिमंत्री अॅड. माणिकराव कोकाटे यांच्या कृषी विभागाने सर्वोत्तम कामगिरी करत तिसरा क्रमांक पटकावला.

या शंभर दिवसांच्या कार्यक्रमाच्या माध्यमातून अनेक योजना, विकासाची कामे, अनेक प्रकल्प मार्गी लावण्याच्या पार्श्वभूमीवर सरकारने शंभर दिवसांच्या कृती आराखड्याची संकल्पना मांडली होती. आता या १०० दिवसांच्या कामांचा अहवाल राज्य सरकारने

सादर केला आहे. मुख्यमंत्री फडणवीस यांनी एक्सवर (ट्रिटर) यासंदर्भातील माहिती दिली आहे. यात कोणत्या विभागाला १०० पैकी किती गुण मिळाले, याचीही माहिती दिली आहे. यात प्रथम क्रमांक महिला व बालविकास विभाग (८० टक्के), द्वितीय- सार्वजनिक बांधकाम विभाग(७७.९५ टक्के), तर कृषी विभागाने (६६.१५ टक्के) गुण मिळवत तिसरा क्रमांक पटकावला.

मंत्री कोकाटे यांनी कृषी खात्याचा पदभार स्वीकारल्यानंतरच्या या शंभर दिवसांच्या कालावधीत, शेतकरीहित आणि महाराष्ट्राचे समृद्ध भविष्य केंद्रस्थानी ठेवून प्रत्येक निर्णय, पाऊल हे बळीराजाच्या भल्यासाठी आणि शाश्वत शेतीच्या वाटचालीसाठी टाकले आहे. शेतकऱ्यांच्या समस्यांवर तातडीने उपाययोजना, नव्या योजनांची अंमलबजावणी, पारदर्शकता,

नवकल्पना, आधुनिक तंत्रज्ञानाचा प्रभावी वापर या बाबोँवर त्यांनी विशेष भर दिला.

स्वसंकल्पनेतून विभागीय परिसंवाद दौरा करत पहिल्यांदाच शेतकऱ्यांना थेट कृषिमंत्री, कृषी सचिव व इतर अधिकाऱ्यांशी संवाद साधण्याची संधी उपलब्ध करून दिली. महाराष्ट्रातील पहिली कृषी अधिकारी व कर्मचारी कार्यशाळा यशस्वीरीत्या आयोजित केली.

मंत्री कोकाटे लसूण संशोधन केंद्रास भेट देणारे राज्यातील दुसरे कृषिमंत्री ठरले. देवळा तालुक्यात चुकीच्या तणनाशकामुळे शेतीचे नुकसान झालेल्या ८४ शेतकऱ्यांना ६२ लाखांची नुकसानभरपाई मिळवून दिली. विशेष म्हणजे, पहिल्यांदाच एवढ्या जलदगतीने शेतकऱ्यांना नुकसानभरपाई मिळाले.

बियाणे, खते, कीटकनाशके उत्पादक कंपन्या आणि विक्रेते संघटनांसोबत गुणवत्तेची खात्री, बाजारातील उपलब्धता आणि

संभाव्य समस्या यावर सविस्तर चर्चा घडवून आणली. शेतकरी आयडी उपक्रम राबवत त्याद्वारे सर्व योजनांचा लाभ एकाच ओळखीद्वारे मिळणार आहे. शेतकऱ्यांची खरी संख्या व माहिती अचूकपणे उपलब्ध होईल. राज्यात ९२ लाख शेतकरी ओळखपत्र तयार झाले असून, शेतकरी डेटाचा मजबूत आधार तयार झाला आहे.

शेतकरी विमा योजनेतील पारदर्शकता साधणार चार लाख बोगस विमा बाद केला. विमा दावे प्रक्रियेत अधिक स्पष्टता आणणे, शेतकऱ्यांना दाव्याची स्थिती ऑनलाइन पाहता येणे, विमा कंपन्यांची जबाबदारी निश्चित करणे, एक खिडकी सेवा उपक्रम तंगत सर्व कृषी योजना, सेवा आणि माहिती एका प्लॅटफॉर्मवर, शेतकऱ्यांसाठी अर्ज, ट्रॅकिंग आणि तक्रार निवारण एकाच ठिकाणी अॅप व वेबपोर्टलच्या माध्यमातून सेवा प्रदान होण्यासाठी प्रयत्न सुरू केले.

परसुल-बोपाणे शिवारात बिबट्याचा धुमाकूळ, चार बकऱ्या फस्त!

चांदवड : वार्ताहार

चांदवड तालुक्यातील परसुल शिवारातील अर्जुन सोनवणे यांच्या शेत गट नंबर ४६१ मध्ये शुक्रवारी (दि. २ मे २०२५) दुपारी साडेअकरा ते बाराच्या सुमारास एका बिबट्याने धुमाकूळ घातला. शेतात बांधलेल्या त्यांच्या मालकीच्या चार बकऱ्यांवर हल्ला करून बिबट्याने त्यांना ठार मारले आणि घटनास्थळावरून फरार झाला.

या घटनेची माहिती तात्काळ शेतकरी अर्जुन विष्णू सोनवणे यांनी वन विभागाला दिली. घटनेची माहिती मिळाल्या वन विभागाचे पी. पी. सोमवंशी, चालक अशोक शिंदे व वन कर्मचाऱ्यांनी तातडीने घटनास्थळी धाव घेतली आणि पाहणी केली.

अर्जुन सोनवणे यांनी

मृत बकऱ्यांचे पशुवैद्यकीय अधिकाऱ्यांकडून शवविच्छेदन करून त्यांची योग्य ठिकाणी विल्हेवाट लावली. या नुकसानीसाठी शासनाकडून योग्य मदत मिळावी, अशी मागणी त्यांनी केली आहे.

दरम्यान, चांदवड परिसरात बिबट्यांची वाढती दहशत दिसून येत आहे. अनेक ठिकाणी बिबट्यांचा वावर नागरिकांना जाणवत असून, पाळीव प्राणी आणि बकऱ्यांवर हल्ले करण्याच्या घटनांमध्ये वाढ झाली आहे.

यामुळे परिसरातील नागरिकांमध्ये भीतीचे वातावरण पसरले आहे. वन विभागाने या बिबट्याचा बंदोबस्त करण्याची मागणी जोर धरू लागली आहे.

पिंपळगाव बसवंत : वार्ताहार

कारसूळ ग्रामपंचायतीतर्फे सामाजिक, शैक्षणिक व सार्वजनिक जीवनमान उंचावणाऱ्या विविध विकासकामांचे भूमिपूजन, तसेच लोकार्पण उत्साहात झाले. सुमारे ६५ लाखांच्या कामांना सुरुवात करून ग्रामविकासाच्या दिशेने पाऊल उचलण्यात आले.

या कार्यक्रमात दशक्रिया विधीस्थळी सभामंडप व स्वतंत्र बैठकव्यवस्था, जिल्हा परिषद प्राथमिक शाळेच्या प्रवेशद्वारावर आकर्षक कमान, डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरनगर येथे रस्त्याचे कौंक्र्रीकरण व सभामंडप, वाल्मीकीनगर व इंदिरानगर येथे सौर ऊर्जेवर चालणारे पथदिवे, तसेच गावातील तरुण पिढीसाठी अत्यावश्यक व्यायामशाळा

आदींचा प्रारंभ झाला. यामुळे गावाच्या सर्वांगीण प्रगतीला नवी चालना मिळेल.

यावेळी माजी सरपंच स्वाती काजळे, उपसरपंच शामराव शंकराळ, सदस्य देवेंद्र काजळे, अमोल ताकाटे, मनीषा काजळे, उज्ज्वला गांगुर्डे, आशा ताकाटे, पूनम पगार, भाऊसाहेब कंक, शिपाई नंदू गांगुर्डे, कर्मचारी युवराज

- टँकर सुरू असलेल्या गावांची संख्या : १४
- वाड्या-वस्त्यांची संख्या : ५३
- लोकसंख्या : २५,८६०
- टँकरची संख्या : १५
- एकूण दिवसभरातील टँकर फेऱ्यांची संख्या : ३१

● तालुक्यातील ज्या गावांत पाणीटंचाई निर्माण झाली आहे, त्या गावांचे प्रस्ताव पंचायत समितीला मिळाले. ते बरिष्ठस्तरावर मंजूरीसाठी पाठविण्यात आले होते. ते मंजूर झाले आहेत. १४ गावे व ५३ वाड्या-वस्त्यांना टँकरने पाणीपुरवठा सुरू आहे. १५ गावांचे टँकर मागणीचे प्रस्ताव नुकतेच प्राप्त झाले. तेही बरिष्ठस्तरावर मंजूरीसाठी पाठविले आहेत. ते मंजूर झाल्यावर त्या ठिकाणी टँकरने पाणीपुरवठा केला जाईल. त्यासाठी अजून काही खाजगी विहिरी अधिग्रहीत करण्याची वेळ आली, तर तेही करण्यात येईल.

- **संदीप दळवी**, प्रभारी गटविकास अधिकारी, पंचायत समिती, नांदगाव

बुद्रुक या गावांनाही टंचाई जाणवू लागली आहे. पंचायत समिती कार्यालयाकडे आणखी १५ प्रस्ताव

मिळाले आहेत. संबंधित प्रस्ताव बरिष्ठ स्तरावर मंजुरीसाठी पाठविले आहेत.

न्या. रानडे बहुआयामी व्यक्तिमत्त्व

डॉ. शास्त्री : ज्येष्ठ नागरिक संघातर्फे अक्षय व्याख्यानमाला

मालेगाव :

शिवराम मोरे, सल्लागार निंबाजी सूर्यवंशी, अध्यक्ष डी. आर. हिरे, सचिव देवीदास वाल्हे उपस्थित होते. गोपीनाथ सूर्यवंशी यांनी प्रास्ताविक केले. निंबाजी सूर्यवंशी यांनी मान्यवरांचा सत्कार केला.

डॉ. शास्त्री यांनी न्या. रानडे यांचे विविध क्षेत्रांतील योगदान विशद केले. जगदीश निकम यांनी आभार मानले. या कार्यक्रमास अॅड. एल. के. निकम, वसंतराव भुसे, डॉ. सुरेश शास्त्री, डॉ. सयाजी पगार, सु्रेंद्र टिपरे, शिवाजी पवार, रमेश भावसार, के. आर. देवरे, पोपट कोठावडे, संजय पाठक, संजय पाटील, संजय पांडे, राजेंद्र पवार,

सुपुर्दू वाघ, उत्तम गांगुर्डे, रामभाऊ मोरे, शंकुतला गवांदे, सिंधू सोनवणे, नंलिनी पाटील आदी उपस्थित होते.